

Je to skvělý, už začíná být dýl vidět, takže je i to venčení o něčem jiném. A zvláště v pátek, kdy máme kratší pracovní dobu. Tali už dohárala, takže si můžem jít užít spolu do polí a Brtníkovi nechat Rumíčka, ať si zase on taky trochu užije klidného venčení. Naloudovala jsem si ledvinku .....křupkama ☐ (jsou teď v kurzu ☐) a vytáhla je oba na chvíli za barák, aby Rumíček nemusel sedět s nožičkami křížem, než s Brtníkem vyrazí. A pak už jsme s Tali odpochovaly v dál. Řekla jsem si, že pro tentokrát půjdeme úplně opačným směrem, než chodíme. Když jsme došly na palouček těsně u polí, vytáhla jsem podle plánu obří žužlobalonek, který se mi pro ni podařilo sehnat. Chtěla jsem ji rozehrát, ještě dřív, než budeme v polích. Ať mám pak na čem stavět.

Byla z něj nadšená a poměrně dlouho si ho nosila. Občas ho sice položila a šla pátrat do vysoký trávy, ale krom jednoho záseku, se mi ji dařilo nasměřovat k tomu, že si ho pak našla a šla s ním ze stařiny za mnou. Za koňskými ohradami přišlo volání ohaří krve a tak jsem balonek vzala já a šly jsme si hrát na toho ohaře. Začátek byl výbornej, reagovala naprosto dokonale. Na písčutí okamžitě sedla, na čekej čekala.

Pak nám to už, pravda, tak vzhledně nešlo, musela jsem ji k tomu dovést stopkou, leč to nevádí, hlavně, že se k tomu dovést nechá. V dálce jsem uviděla "Čorízovu partu" ☐ :D, což jsou borderák Pax a jeho bordeří partačka "Čejzi". Její jméno si Brtník není bohužel schopný zapamatovat a tak jí říká emh..."Čorízo" ☐ ☐ . Prostě z ní udělal....salám!! Chlap no ☐ . Jenže tím mi v hlavě občas udělá gulášek a já si na její správný jméno pak taky ne a ne vzpomenout ☐ . Šli kousek bokem od nás a pak jsem zjistila, že proti nim mi za zády pochoduje i Rumíčkotým. Když se všichni potkali nasměřovala jsem Tali k nim, pustila jsem stopku a poslala ji tam. Všichni psi vyrazili prostorem a letěli proti sobě ☐ .

No jenže Tali, když je v polích, tak nikoho nepotřebuje, takže po velmi krátkém uvítání se, celá rozpumprdlikovaná, katapultovala v dál a šla si za svým. Zapískání pochopitelně nic. Takže jsem se katapultovala taky v dál a za běhu aspoň máváním pozdravila ostatní za zády. Vlítla jsem do stařiny, rychle zrekognoskovala terén ☐ a zamířila do trní za Tupoflekama . Líp už to někdo nahoře nemohl načasovat. Zvedla bažanta, zvedla sebe a ještě o vteřinu dřív, než se vznesla, jsem já zaburácela NE! , což ji kupodivu vrátilo velmi rychle na zem. A pak oproti všem předchozím situacím jsem ji s úplně volně loženou stopkou, kterou vláčela za sebou, vyvedla jen pod slovním povel z tý stařiny pryč. Zpátky na myší louku. A musela pochodovat "Se mnou" . Tedy nejde u nohy, může si čuchat, ale žádný vzdalování se.

Dopochodovaly jsme k ostatním a..... už jsme se odtamtud v podstatě co? Nehnuli z místa. Nikdo.

Nebo takhle - my s Tali občas v rámci hry jo, ale nikoliv za účelem náhánění zločineckých Fleků, ale v rámci hravého učení. "Čorízova parta" a Rumíček lítali nadšeně za tím obřím žužlobalonkem a Talimůra se věnovala vykutáním díram. S občasnou snahou o zvětšení některý z nich. Což se jí teda nedovoluje. Panička od Čorízovi party s Brtníkem klábosili a já se věnovala Talimůře. Občas jsem ji nechala jen tak čuchat, občas jsem ji vyprovokovala s ragbičem ke hře. A občas jsem jí utíkala. Ale v podstatě - což je škoda - se ona vlastně ani jednou nezapojila do vzájemných honiček s ostatními. Je trochu škoda, ale chápu, že jí ty myši prostě baví víc. A mně to v podstatě hraje i do noty, protože mi to dává možnost natáhnout ji spíš na sebe. Takhle jsme si tam staticky nestaticky venčili celou tu dobu ☐. Sice to nebylo původně v mém plánu, ale hodilo se to. Byl to takovej příjemně volnej režim, kdy vlastně nejste furt v pozoru a o krok napřed před Flekama. Jen si to celý řídíte. Bylo fajn, že tam byla celou dobu s námi a nechtěla vzít kramle.. Občas zašla vedle do vyšší trávy a pak se jí muselo hlasitěš připomenout, že když se zavolá, tak se jde, ale neprchala v dál. Už ani jednou. Nezlobila. A naopak zlobil páníček ji ☐. V jednu chvíli šel pro ni do té vyšší trávy, kde se zasekla a čapnul jí za hrudní košíček a po zadních ji v legraci vyvedl ven a pochodoval s ní pryč. Hýýýýserka hýkala protestsongy a když ji pustil úúúútykaláá úúúútykalááá. Ke mně ☐. Využili jsme toho a několikrát jsme si jí mezi sebou poslali a ona se vždycky nadšeně k tomu druhému dořítla. Čorízopanička jásala s námi. Zná ji totiž od prvních dní, co ji máme. Takže moc dobře ví, jak to bývalo tehdy. A navíc sama ví o čem to je, protože zrovna Paxe si brala ve stejném stavu, jako my Tali, tudíž je jí jasný, čím si člověk prochází.

Pak už Brtník ale tu vzdálenost na můj vkus a velký soumrak natáhnul moc a já nechtěla, aby se to pokazilo. Kupodivu se mi podařilo Talinku udržet u sebe přes to, že už on zapískal. Jen jsem se modlila, aby fakt nevypálila, protože to by bylo s velkou razancí a... zase by mě to přizabilo a ona by za to ani nemohla. Ustála to, šikovná byla. Ještě chvíli jsme tam všichni blbli a klábosili a pak už jsme to rozpustili.

Tali už jsem z ruky pro jistotu nepustila, protože to už opravdu padla tma. Ale bylo moc hezký pochodovat s volně prověšenou stopkou místama, kde mě byla schopná dřív vláčet a smýkat, jak smyslů zbavená v hysterických záchvatech. Zvlášť takhle za tmy to bývalo fakt

výživný a člověku dost nebezpečný. Prošli jsme kolem koňských ohrad a došli až k mému oblíbenému kostelíčku sv. Martina. Tam jsme si tak trochu s Tali zavzpomínaly na starý časy. Přepínala jsem ji totiž ze stopky na vodítko. Hezky seděla a pak vidím bočkem oka, že se nám s ní něco děje a že to bude stát za to. Velmi rychle jsem přidupla už připnutý vodítko a pevně ho stiskla. A dobře jsem udělala. O setinu sekundy pozdějš vypálila se svou razancí. Jen díky tomu přišlápnutému vodítku mi tu ruku nevyškubla. Zato mi pochopitelně velmi výživně cukla zádama. Nicméně jsem takhle dostala zase šanci na správný načasování, protože jsem houkla NE! a přišpendlila ji na místě, místo aby dostala šanci vylítnout. "HÁÁÁÁÁÁÁÁ, tak a máš to, jehehé!" Strouhala jsem jí mrkvičku. A zároveň jsme si daly poslušnost a soustředění. Protože byla ochotná vnímat, šly jsme se podívat tam, kde ta kočka byla a!! Šly jsme se dívat civilizovaně, bez tahání. Mnula jsem si spokojeně ruce a litovala svoje záda. Ale radost z toho, jak to dobře vyšlo byla větší než ta bolest. Však to nějak zase rozchodím.

Doma jsme se s pesanama dali do vaření a páníček se uplacíroval v obýváku. Moooooc příjemný odpoledne to bylo. Moc.